

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita B. Matris Teresæ, De lesv Fvndatricis Monasteriorvm Monialivm & Fr. Carmelitarum discalciatorum ex prima regula

Ribera, Francisco de

Moguntiaë, 1603

Cap. III. Tractatur quomodo bonorum conuersatio fuerit causa, quo in ipsa bona desideria creuerint, & qualiter Deus incœperit illam illuminare, & viderit in quantum fuit decepta.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43365

monialis, per quam vt mihi videtur, voluit me Dominus illuminare, prout iam dicam.

CAP. III.

Tractatur quomodo bonorum conuersatio fuerit causa, quod in ipsa bona desideria creuerint, & qualiter Deus incepit illam illuminare, & viderit in quantum fuit decepta.

CV M inciperem istius Monialis gustare bonam & sanctam conuersationem, summo pere gaudebā, maximè cū eā audirem de Deo loquentem, erat enim admodum discreta & pia, vnde delectabar & libenter auscultabam. Inter cætera mihi retulit ob quam causam facta esset Monialis, scilicet ex eo quòd in Euangelio legerit: *Multi sunt vocati, pauci verò electi*. Loquebatur de premio quod accepturi sunt illi, qui omnia propter Deum derelinquunt. Bona ista cōuersatio statim expulit malam illam consuetudinem, & incepit meditari cœlestia, nec non illa displicentia, qua nolebam fieri Monialis penitus abscessit: & quando videbam aliquam orando lacrymari illi inuidebam, quia cor meum ita adhuc durum erat, vt si totam Christi passionem legissem, ne guttam quidem lacrymæ emissem, ex quo magnam in me sensi pœnam. Mansi in illo monasterio per annum & medium, & indies melior efficiebar, multasque faciebam vocales orationes, & Moniales rogabam, vt me Deo in earum orationibus

bus

bus commendarent: quò mihi inspirare dignaretur statum in quo illi inferuire deberem, attamen nolebam fieri Monialis, & nullo modo desiderabam, vt tale desiderium mihi inspirasset Deus, licet neque nubere voluerim.

Vltimò dum ibidem diutiùs manerem, paulatim aliquale mihi venit desiderium ingrediendi monasterium, sed non illud, quia videbantur mihi nimis extrema & stricta, quæ ibidem obseruabantur, prout postea cognoui, & erant aliquæ iuniores, quæ me in hoc adiuuabāt, & si omnes eiusdem iudicij fuissent mihi multum profuisset. Sed magis attendebam ad sensualitatem & vanitatem quam ad animæ meæ salutem. Aliquoties bonas habui inspirationes, vt fierem Monialis, sed statim euanescebant, & nullo modo id mihi persuadere tunc poteram licet non omninò fuerim salutis meæ immemor: nihilominus Deus paulatim pro animâ mea statum meliorem disposuit.

Incidi in maximam infirmitatem, vnde domum redire coacta sum, posteaquam verò pristinam recuperavi sanitatem, me in domum meæ sororis in villa habitantis deduxerunt, quæ me summo prosequabatur amore, & quantum in me erat nunquam inde exiuissem: maritus enim ipsius multa mihi amoris signa demonstrabat, vnde etiã ex beneficio illo accepto, me Deo cognoscebam obligatam, cum apud omnes semper grata exriterim, verùm ex mea malitia non tantum in eo remansi ingrata, verùm etiam in

omnibus alijs beneficijs à Deo acceptis. In itinere vicinus erat patruus meus viduus, homo prudens & virtutibus præditus, cui Deus inspiravit, quod pro animæ meæ salute necessarium videbatur. Hic in fine vitæ suæ relictis omnibus, ingressus religionem, ita mortuus est, ut modo æterna, prout credo, fruatur visione divina. Petijt ut aliquot diebus secum in domo sua manerem. Exercitium eius fuit legere optimos quosque libros vulgares, & maiori ex parte de Deo, & de mundi vanitate discurrere & loqui. Voluit ut eosdem legerem, licet non multum illis afficerer, demonstrabam tamen quod sic, nam in hoc tota eram, ut alijs complacerem, licet & id mihi molestum esset. O Deus, quot modis me voluisti disponere, & ad meliorem statum vocare, ut tibi inseruirem. Sis benedictus in æternum, Amen.

Quamvis verò ibidem paucis diebus permanerem, nihilominus Dei verbum, quod partim legebam, partim audiebam, adiuncta bonorum conuersatione, ita in me operabatur, ut ipsam tandem aliquando veritatem intelligere cœperim, quæ mihi ab adolescentia fuerat impressa, scilicet ut cognouerim omnia huius mundi nihil esse, & quomodo eius vanitas illico præteriret, & nihil esse præter amare Deum, & sic multum timendo cogitare cœpi: Si ita mortua fuisset, in infernum detrusa essem, non tamen mea mens erat, ut fierem Monialis, quamvis bene viderem, quod status ille melior & securior esset.

esset, & sic paulatim determinabam mecum quatenus vim mihi inferendo statum illum eligerem. In ista pugna tribus permansi mensibus, hisce me cogendo rationibus: Quod pœnæ defatigationes, & vitæ monasticæ obseruationes & disciplinæ, non excederent pœnam purgatorij, & quod iam promeruissem pœnas inferni, quodque parum esset in purgatorio manere, sperando quod postea ad cœlum securè essem peruentura, & hoc meum erat desiderium, & sic eodem tempore statui religionem ingredi, verum ad hoc me potius timor seruilis quàm Dei amor mouebat.

Diabolus mihi proponebat religionis onera, vt quæ, cum essem delicata, sustinere illa non possem; cui per pœnarum quas Christus est passus considerationem restiti, & quod parum esset, si nonnullas ob eius amorem pœnas sustinerem, quodque mihi subueniret, sicuti prout mihi videtur, quod tunc cogitauerim, quia de quo iam vltimo dico non ita benè recordor. Multas istis diebus passa sum tentationes. Ex febribus quibus laboraueram, multa mihi deliquia euenerant, ita quod rarius benè valuerim. Quod verò tunc libenter bonorum authorum libros legerim, multum mihi profuit, & vitam instaurauit. Diui Hieronymi Epistolæ mihi placebant, & exinde mecum statui me Patri velle indicare, quomodo resoluta essem religionem ingredi; & quia in tantum honoris mei rationem habebam, videtur quod nunquam pœ-

nitentia ducta, retrogressa fuisset, si semel tantum id patri indicassem: & quia pater me plurimum amabat, eius consensum obtinere non potui, sed neque ad intercessionem eorum, qui ipsi in hac causa ad meam instantiam loquebantur. Aliud nihil ab eo obtinere potui quàm quod post mortem eius facerem quod vellem. Ego mihi ipsi dum cognoscerem meam debilitatem, timui ne à bono illo proposito deficerem: vnde expediens esse videbatur, vt alia via & ratione id mihi procurarem, hoc scilicet modo, vt iam referam.

CAP. IV.

In quo tractatur, quomodo illam Deus adiuuerit, sibi ipsi vim inferendo, vt habitum reciperet, & de multis infirmitatibus in quas incidit.

ILLO eodemque tempore stando in eiusmodi deliberatione, cuidam meo fratri persuaseram, vt religionem ingrederetur, demonstrando illi mundi vanitatem, & conclusimus quatenus quodam die summo mane, ad illud iremus monasterium, in quo quædam amica mea manebat, illi enim monasterio multum afficiebar, licet tamen in vltima mea determinatione ita fuerim disposita, vt in qualecunque ingressa fuisset, in quo melius Deo inferuire potuisset, & vbi patri meo placuisset, posteaquam parum tunc de mea commoditate cogitauerim, sed potius